

om at anmode kommissionen for international ret om at give kodifikationen af reglerne om diplomatisk forbindelse mellem stater og diplomatisk privilegier og immuniteter fortrinnsvis behandling blandt de emner, det i sin tid var pålagt kommissionen at undersøge. At årsagen til forslaget ikke var teoretisk, men lå i rent faktiske forhold, fremgik med al tydelighed af den redegørelse, hvorved Jugoslavien indledede drøftelserne i 6. udvalg, og hvori der foruden en mere almindelig beskyldning mod østblokstaterne for at diskriminere mod jugoslaviske diplomater særligt fremhævedes et tilfælde, hvor de bulgarske myndigheder med magt havde fjernet en jugoslavisk statsborger fra Jugoslaviens ambassade i Sofia og havde arresteret og mishandlet ham. Der blev samtidig fremlagt en række dokumentariske oplysninger herom.

Forslaget blev støttet af Amerikas Forenede Stater, hvis repræsentant samtidig rettede et kraftigt angreb på Sovjetunionen og de øvrige østblokstater på grund af alle de restriktioner, diplomaterne er underkastet i disse lande; han citerede til belysning heraf en række tilfælde fra Sovjetunionen, Ungarn, Bulgarien og Tjecoslovakiet. — Disse politiske begrundelser bragte hele spørgsmålet over i et plan, hvor det helt faldt udenfor 6. udvalgs kompetence. Angrebene blev derfor ikke alene imødegået fra sovjetrussisk side, men også afvist som sagen uvedkommende.

Den videre behandling af emnet foregik dog under mere saglige former, idet diskussionen især kom til at dreje sig om, hvorvidt kodifikationen også skulle omfatte konsulære repræsentanter samt den af de sydamerikanske stater hævdede diplomatisk asylret. Fra flere sider fremhævedes det, at dette var emner, der stod som selvstændige punkter på kommissionens emneliste, og derfor burde behandles særskilt. Det var tvivlsomt, om der kunne gives direktiver om disse, uden at de først havde

stået på forsamlingens dagsorden; desuden stod det altid kommissionen frit for at udvide sin behandling af et emne, og man måtte gå ud fra, at den ville tage de to spørgsmål i betragtning i det omfang, kodifikationen af hovedemnet krævede det.

Fra dansk side udtalte man på et tidligt tidspunkt, at man uden hensyn til den jugoslaviske regerings begrundelse for forslaget fandt, at spørgsmålet om diplomatisk privilegier i sig selv havde tilstrækkelig betydning til at berettigede dets snarlige undersøgelse i kommissionen for international ret, idet man fremhævede den særlige aktualitet, det stigende antal internationale organisationer og deres krav om diplomatisk privilegier havde givet problemet. Såvel den norske som den svenske delegation udtalte sig imod at udvide resolutionen til at omfatte konsulære rettigheder og diplomatisk asylret, et standpunkt den danske delegation delte.

Med nogle mindre, redaktionelle ændringer vedtoges resolutionen herefter af udvalget og godkendtes den 5. december af plenarforsamlingen med 42 stemmer mod 5. Danmark stemte begge steder for forslaget.

5. Oprettelsen af en international kriminaldomstol.

(Dagsordenens punkt 52).

Der førtes i 6. udvalg en indgående saglig diskussion om selve de til grund for domstolen liggende principper og om den eventuelle form for dens oprettelse, idet man fra begyndelsen, især fra hollandsk side, fremhævede det uhensigtsmæssige i at drøfte det af det sagkyndige udvalg i 1951 udarbejdede udkast til en statut for en international domstol, så længe der ikke var enighed om dennes oprettelse. Bortset fra Sovjetunionen og de øvrige medlemmer af østblokken, der i det hele taget var imod tanken om en international kriminaldomstol, som de fandt ville være et utilstedeligt indgreb i staternes suve-